

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 25 2020, nummers 526 – 546 vrijdag 26 juni 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	6
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
8.40- en 8.42-AMvB's.....	10
Waterwet.....	10
Ambtenarenrecht.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	11
Bestuursrecht overig	12
Algemene Verordening Gegevensbescherming	12
Antiterrorismeregels	13
Wet openbare manifestaties	14
Wet publieke gezondheid	14
Vreemdelingenrecht	15
Asiel	15
Richtlijnen en verordeningen	16
Vreemdelingenbewaring	19
Procesrecht	20

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 526

ABRS, 24-06-2020, 201905165/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Veere.

Awb 4:6

HERHAALDE AANVRAAG. Onder een nieuw feit kan geen toekomstige besluitvorming en niet een nog niet onherroepelijk geworden bestemmingsplan worden begrepen.

Besluit waarbij het college heeft geweigerd om aan de vennootschap een omgevingsvergunning te verlenen voor het bouwen van 18 vlonders op een **kampeerterrein. [...]**

Herhaalde aanvraag

3. De vennootschap betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden, als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb, naar voren zijn gebracht die haar aanleiding hadden moeten geven voor het oordeel dat het **besluit op de herhaalde aanvraag evident onredelijk is. [...]**

3.2. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 23 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3131](#), is het uitgangspunt dat een bestuursorgaan in het algemeen bevoegd is om een herhaalde aanvraag inhoudelijk te behandelen en daarbij het oorspronkelijke besluit in volle omvang te heroverwegen. Het bestuursorgaan kan zo'n aanvraag inwilligen of afwijzen. Het bestuursorgaan kan er ingevolge artikel 4:6, tweede lid, van de Awb ook nog steeds voor kiezen om, als er volgens hem geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn, de herhaalde aanvraag af te wijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende besluit.

Als het bestuursorgaan - overeenkomstige - toepassing geeft aan artikel 4:6, tweede lid, van de Awb, dan toetst de bestuursrechter aan de hand van de aangevoerde beroepsgronden en eventueel door het bestuursorgaan gevoerd beleid, of het bestuursorgaan zich terecht, en zorgvuldig voorbereid en deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat er geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn.

Als de bestuursrechter tot het oordeel komt dat het bestuursorgaan zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat er geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn, dan kan dat afwijzing van de herhaalde aanvraag in beginsel dragen. De bestuursrechter kan aan de hand van wat de rechtzoekende heeft aangevoerd evenwel tot het oordeel komen dat het besluit op de herhaalde aanvraag evident onredelijk is.

Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 27 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4250](#), moet onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan doen zich niettemin geen feiten of

omstandigheden voor die een - hernieuwde - toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

3.3. De Afdeling stelt vast dat de door de vennootschap ingediende herhaalde aanvraag gelijk is aan de aanvraag die ten grondslag ligt aan het besluit van 13 januari 2016. In de door de vennootschap aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 23 mei 2018 is dat besluit van 13 januari 2016 vernietigd, omdat de gegunde termijn voor het naar voren brengen van zienswijzen tegen dit besluit in strijd was met artikel 3:11, eerste en vierde lid, en artikel 3:16, eerste lid, van de Awb. Daarop heeft het college op 5 maart 2019 opnieuw op de aanvraag van 19 november 2015 beslist. Bij uitspraak van 22 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:204](#), heeft de Afdeling het beroep daartegen gegrond verklaard en, onder meer, het besluit van 5 maart 2019 vernietigd en bepaald dat tegen het nieuw te nemen besluit slechts bij de Afdeling beroep kan worden ingesteld. Het college moest ten tijde van de zitting nog een nieuw besluit nemen. De Afdeling overweegt dat onder een nieuw feit geen toekomstige besluitvorming kan worden begrepen.

Tegen de vaststelling van het bestemmingsplan is door, onder andere, de vennootschap beroep ingesteld bij de Afdeling in zaak nr. 201800156/1/R2. Ook op dat beroep moet nog worden beslist. De Afdeling overweegt dat onder een nieuw feit niet een nog niet onherroepelijk geworden bestemmingsplan kan worden begrepen. Het ontwerpbestemmingsplan was weliswaar ten tijde van het besluit op bezwaar ter inzage gelegd, maar het bestemmingsplan is pas na het besluit op bezwaar op 24 mei 2018 in werking getreden.

Omdat geen sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden, heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college onder verwijzing naar artikel 4:6, tweede lid, van de Awb de herhaalde aanvraag om omgevingsvergunning heeft kunnen afwijzen.

Zoals vermeld onder 3.2, kan de bestuursrechter aan de hand van wat de rechtzoekende heeft aangevoerd evenwel tot het oordeel komen dat het besluit op de herhaalde aanvraag evident onredelijk is. De Afdeling ziet in hetgeen de vennootschap heeft **aangevoerd geen aanleiding voor dat oordeel.** [...]

Het betoog **faalt.**[...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1493](#)

JnB2020, 527

MK ABRS, 24-06-2020, 201904596/1/A3

raad van bestuur van de kansspelautoriteit.

Awb 1:2 lid 1

Wet op de kansspelen 23

BELANGHEBBENDE. Verlening vergunning aan ZEBetting voor het organiseren van de totalisator. De omstandigheid dat Trannel i.c. niet aan de gunningsprocedure heeft deelgenomen, maakt niet dat zij geen belanghebbende is. Trannel heeft aangevoerd dat in strijd met het Unierecht aan geïnteresseerde partijen niet de gelegenheid is geboden om op gelijke voet mee te dingen naar en te concurreren om deze vergunning en aldus tot de

Nederlandse kansspelmarkt toe te treden. Met haar bezwaar kan Trannel bewerkstelligen dat de kansspelautoriteit zich dient te buigen over de vraag of de wijze waarop de gunningsprocedure is ingericht en de daarbij gestelde voorwaarden om voor de totalisatorvergunning in aanmerking te komen ertoe hebben geleid dat de concurrenten van Zebetting niet naar behoren om de vergunning hebben kunnen meedingen. Indien blijkt dat de gunningprocedure niet voldeed aan de eisen die het Unierecht daaraan stelt en het besluit daarom onrechtmatig is, dient de kansspelautoriteit die procedure en voorwaarden aan te passen. Indien dit bezwaar ongegrond zal blijken, zal de kansspelautoriteit alsnog aan haar kunnen tegenwerpen dat zij niet aan de gunningsprocedure heeft deelgenomen.

[ECLI:NL:RVS:2020:1456](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake no.

[ECLI:NL:RVS:2020:1458](#).

JnB2020, 528

MK ABRS, 24-06-2020, 201904273/1/A3

minister van Veiligheid en Justitie (thans: de minister voor Rechtsbescherming).

Awb 2:15, 6:6 aanhef en onder b

ELEKTRONISCHE VERZENDING. Afwijzingen Verklaring Omtrent het Gedrag. I.c. heeft Dienst Justis niet de elektronische weg opengesteld voor het indienen van bezwaarschriften. Dit betekent dat [appellant] met de tijdige indiening van de bezwaarschriften langs elektronische weg in verzuim was, omdat de bezwaren niet voldeden aan het schriftelijkheidsvereiste. Gelet op artikel 6:6, aanhef en onder b, van de Awb dient de minister in dat geval de gelegenheid te bieden om het verzuim te herstellen. Deze herstelmogelijkheid is niet bedoeld om de bezwaartermijn te sauveren, maar om het verzuim met betrekking tot het schriftelijkheidsvereiste te herstellen. De minister heeft deze gelegenheid niet geboden. [appellant] heeft het verzuim echter uit eigen beweging alsnog hersteld door schriftelijke bezwaarschriften te laten bezorgen. De rechtbank heeft daarom ten onrechte de door [appellant] gemaakte bezwaren niet-ontvankelijk verklaard.

[ECLI:NL:RVS:2020:1455](#)

JnB2020, 529

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 05-06-2020 (publ. 20-06-2020), SGR 20/3068

dagelijks bestuur van de Intergemeentelijke Sociale Dienst (ISD) Bollenstreek, verweerder.

Awb 8:55c

Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (hierna: Rv)

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLIJSEN. I.c. is de brief van verweerder geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Uit de

tekst van en de toelichting op artikel 8:55c van de Awb volgt dat een dwangsom die is opgelegd vanwege het niet tijdig beslissen op aanvragen en bezwaren ten uitvoer kan worden gelegd volgens de regels van het Rv. Dat geldt ook voor een voorschot op een dergelijke dwangsom. Voor zover verweerder met de brief het voorschot op de dwangsommen wegens niet tijdig beslissen niet heeft uitbetaald, maar verrekend met de dwangsommen die verzoeker aan verweerder verschuldigd is, voortvloeiend uit het door verzoeker niet naleven van een vonnis van de (civiele) voorzieningenrechter, volgt uit artikel 8:55c van de Awb dat deze brief geen publiekrechtelijke rechtshandeling bevat. Wanneer de bestuursrechter ingevolge artikel 8:55c van de Awb de verbeurde dwangsom vaststelt, is het bestuursorgaan immers niet langer bevoegd daarover een besluit te nemen. De verrekening van dwangsommen is bovendien niet aan een publiekrechtelijke bevoegdheid ontleend, maar gebaseerd op het civiele recht.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:4980](#)

JnB2020, 530

MK ABRS, 24-06-2020, 201809004/1/R3

minister van Economische Zaken en Klimaat e.v., verweerders.

Awb 8:69a

RELATIVITEITSVEREI STE. I.c. betoogt Stichting WindNEE dat bij de bestreden besluiten ten onrechte geen rekening is gehouden met de gevolgen van de aanleg van de infrastructuur en de bouw van inkoopstations voor de depositie van stikstof en de gevolgen daarvan op de Natura 2000-gebieden Zuidlaardermeer en Drouwenerzand en de Drentsche Aa. Stichting WindNEE is een organisatie die een bundeling van rechtstreeks bij de bestreden besluiten betrokken individuele belangen tot stand brengt. Stichting WindNEE komt op voor de belangen van de inwoners van de [gemeenten], die belanghebbenden zijn bij de vergunde activiteiten. Belanghebbende inwoners van de [gemeenten] wonen op ruime afstand van de door Stichting WindNEE genoemde Natura 2000-gebieden. Deze gebieden behoren derhalve niet tot de directe leefomgeving van belanghebbende inwoners van de [gemeenten]. Gelet hierop strekt deze beroepsgrond kennelijk niet ter bescherming van de belangen die Stichting WindNEE behartigt en staat het in artikel 8:69a van de Awb neergelegde relativiteitsvereiste in de weg aan vernietiging vanwege deze beroepsgrond van Stichting WindNEE.

[ECLI:NL:RVS:2020:1480](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2020, 531

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 24-06-2020 (publ. 25-06-2020), AWB 20/2955

burgemeester van de gemeente Nijmegen.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. Sluiting woning voor drie maanden. Verzoekster is eigenaar van en woont in de woning. Ook heeft zij in een bijgebouw aan de voorzijde van haar woning haar kapsalon gevestigd.

De burgemeester mocht de woning sluiten. Dat geldt echter niet voor de sluiting van de kapsalon. Een bijzondere omstandigheid is namelijk als betrokkene een bijzondere binding heeft met de woning, bijvoorbeeld om economische redenen. En dat is hier het geval. Vast staat immers dat verzoekster in de woning ook haar kapsalon heeft gevestigd en dat zij voor haar levensonderhoud is aangewezen op de inkomsten hieruit.

Wijst het verzoek om voorlopige voorziening toe, in die zin dat de kapsalon in het bijgebouw buiten de sluiting blijft.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:3064](https://ecli.nl/RBGEL:2020:3064)

JnB2020, 532

ABRS, 24-06-2020, 201907431/1/R4

college van burgemeester en wethouders van West Betuwe.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:32

Gemeentewet 125

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 5.1, 5.2

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.1, 7.1, 8.4

HANDHAVING. DWANGSOM. Verwijderen caravan achter woonwagen. Het bestemmingsplan en de last beletten [appellante] niet om weer in de woonwagen van haar moeder op het perceel te gaan wonen. Voor zover in dit geval op het college een positieve verplichting rust om [appellante] te faciliteren in haar manier van leven als woonwagenbewoonster, strekt die verplichting niet zover dat het college [appellante] bij het plaatsen en in gebruik nemen van de caravan niet aan de geldende planregels mag houden. Geen strijd met artikel 8 EVRM.

[...] college [heeft] aan [appellante] onder oplegging van een dwangsom gelast binnen vier weken de caravan, [...], van het perceel [...] te verwijderen en verwijderd te houden. [...]

[...] 2. Op het perceel is een kleinschalige woonwagenlocatie gesitueerd. [appellante] heeft de caravan achter de woonwagen van haar moeder geplaatst. [...]

[...] 4.2 [...] Voor zover de last kan worden aangemerkt als een inmenging in rechten als bedoeld in artikel 8, eerste lid, van het EVRM, is dit bij wet voorzien en in het belang van één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM genoemde doelen. Op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en c, van de Wabo, in samenhang met de artikelen 5.1 en 5.2, eerste lid, onder a, van de Wabo, de artikelen 3.1, eerste lid, en 7.1, eerste en tweede lid, van de Wro, artikel 125, eerste en tweede lid, van de Gemeentewet en artikel 5:32, eerste lid, van de Awb, is het college bevoegd een last onder dwangsom op te

leggen wegens handelen in strijd met het bestemmingsplan en zo de geconstateerde overtredingen te beëindigen. Dit doel betreft, gezien wat hiervoor onder 4.1 over brandveiligheid is vermeld, met name het behartigen van het belang van de openbare veiligheid als bedoeld in artikel 8, tweede lid van het EVRM. De Afdeling ziet geen aanleiding voor het oordeel dat bij het vaststellen van de last geen evenredige afweging is gemaakt tussen de belangen van [appellante] en van de maatschappij als geheel. Uit wat hiervoor onder 3.2 en 3.3 is overwogen, volgt dat het college [appellante] terecht niet heeft gevolgd in haar stelling dat zij sinds 2015 in de caravan op het perceel woont. Van gedogen van een illegale situatie is geen sprake geweest. De last verbiedt [appellante] niet om op het perceel te blijven wonen, maar ziet uitsluitend op het verwijderen van de caravan van het perceel, omdat de plaatsing en de ingebruikname daarvan als vierde wooneenheid op het perceel in strijd is met het bestemmingsplan en het in de planregels vervatte overgangsrecht niet van toepassing is. Het bestemmingsplan en de last beletten [appellante] niet om weer in de woonwagen van haar moeder op het perceel te gaan wonen. De enkele omstandigheid dat [appellante] een woonwagenbewoonster is, maakt niet dat het college haar belang zwaarder had moeten laten wegen dan het belang van de maatschappij als geheel. Voor zover in dit geval op het college een positieve verplichting rust om [appellante] te faciliteren in haar manier van leven als woonwagenbewoonster, strekt die verplichting niet zover dat het college [appellante] bij het plaatsen en in gebruik nemen van de caravan niet aan de geldende planregels mag houden. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat, gezien het verhandelde ter zitting, geen grond bestaat voor het oordeel dat het college onvoldoende rekening houdt met de woonbehoeften van woonwagenbewoners in de gemeente West Betuwe in het algemeen en de woonbehoeften van de bewoners van het perceel in het bijzonder. Gelet op het voorgaande bestaat geen aanleiding voor het **oordeel dat het college de last in strijd met artikel 8 van het EVRM heeft opgelegd. [...]** [ECLI:NL:RVS:2020:1484](https://www.ecli.nl/rvs/2020/1484)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 533

MK ABRS, 24-06-2020, 201906905/1/R4

college van burgemeester en wethouders van De Bilt, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) 1,4

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BEGRIJP GOOTHOOGTE. GOTEN EN

TUSSENGOTEN. De planwetgever heeft niet de plaats waar de regengoot is aangebracht, bepalend geacht voor de goothoogte, maar de plaats waar het water vanaf driipt, of waar een boeibord of daarmee gelijk te stellen

constructiedeel is aangebracht. In dit geval wordt de goothoogte bepaald door de hoogte van de tussengoten.

[...] **omgevingsvergunning [...] voor het realiseren van een gebouw met commerciële ruimten op de begane grond, 30 woningen op de verdiepingen en een ondergrondse parkeerkelder [...].**

[...] **3. [...] De rechtbank is daarom van oordeel dat de tussengoten in aanmerking** moeten worden genomen bij het bepalen van de goothoogte in de zin van de planregels. Hieruit volgt dat de goothoogte wordt bepaald door de hoogte van de tussengoten van 9,50 meter. Het bestemmingsplan laat slechts een goothoogte van 7,50 meter toe, die met de binnenplanse afwijkingsbevoegdheid kan worden vergroot tot 7,90 meter. Het bouwplan is op dit punt dan ook in strijd met het bestemmingsplan volgens de rechtbank.

[...] **5. Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de tussengoten aangemerkt kunnen worden als goten als bedoeld in artikel 3.2 van de planregels. [...] Volgens het college zijn de tussengoten vanaf de straat niet zichtbaar en wateren deze tussengoten inpandig af via een verticale regenpijp die door de spouwmuur loopt. [...]**

5.1. Het begrip "goothoogte" is in het bestemmingsplan niet nader omschreven. Wel is in artikel 2 van de planregels geregeld op welke wijze de goothoogte moet worden gemeten. Uit artikel 2 volgt dat de planwetgever niet de plaats waar de regengoot is aangebracht, bepalend heeft geacht voor de goothoogte, maar de plaats waar het water vanaf driuïpt, of waar een boeibord of daarmee gelijk te stellen constructiedeel is aangebracht (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 19 september 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3032](#)). Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen is weliswaar een goot aangebracht op een hoogte van 7,90 m, maar is ook een inpandige afwatering aangebracht bij het punt waar de kapconstructies tussen de gebouwen samenkomen. Dat met de tussengoten geen duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen twee gedeelten van het gebouw en dat de goten van buiten niet zichtbaar zouden zijn betekent niet dat geen sprake is van een goot als bedoeld in het bestemmingsplan. Zonder tussengoten zou het water immers blijven staan tussen de kapconstructies. Anders dan het college betoogt gaat een vergelijking met de uitspraak van de Afdeling van 2 november 2016 [Red: [ECLI:NL:RVS:2016:2864](#)] niet op, omdat in dat geval sprake was van een plat dak en in deze procedure een kapconstructie aan de orde is.

Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1465](#)

JnB2020, 534

ABRS, 24-06-2020, 201904788/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Valkenswaard.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, lid 1 aanhef en onder a en c

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. KINDERDAGVERBLIJF. AFWIJKEN

BESTEMMINGSPLAN. SCHADUWHINDER. Het college mag bij de beoordeling van

de schaduwhinder uitgaan van een vergelijking van de op grond van het

bestemmingsplan toegestane bouw mogelijkheden met de door de

omgevingsvergunning ter afwijking van het bestemmingsplan toegestane overschrijdingen van de bouwvlakten en -hoogten. Verwijzing naar ABRS 21 oktober 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:3222](#)) en 14 juni 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:1565](#)).

GELUIDSOVERLAST. Indien voldaan wordt aan de toepasselijke richtafstand uit **de brochure "Bedrijven en milieuzonering" van de VNG is in beginsel sprake van een aanvaardbare geluidbelasting.**

De richtafstanden volgens de VNG-brochure gelden tussen enerzijds de grens van de bestemming die bedrijven (of andere milieubelastende functies) toelaat en anderzijds de uiterste situering van de gevel van een woning die volgens het bestemmingsplan of via vergunningvrij bouwen mogelijk is. Verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling, bijvoorbeeld de uitspraak van 2 april 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:1173](#)).
[ECLI:NL:RVS:2020:1481](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 24-06-2020, 201809004/1/R3 ([ECLI:NL:RVS:2020:1480](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2020, 530).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK ABRS, 24-06-2020, 201809004/1/R3 ([ECLI:NL:RVS:2020:1480](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2020, 530).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 24-06-2020, 201809004/1/R3 ([ECLI:NL:RVS:2020:1480](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2020, 530);
- ABRS, 24-06-2020, 201907125/1/R2 ([ECLI:NL:RVS:2020:1463](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2020, 535

Rechtbank Den Haag, 26-05-2020 (publ. 23-06-2020), SGR 18/8043
staatssecretaris van Defensie, verweerder.

Regeling vergoeding voor overwerk, onregelmatigheid, beschikbaarheid en bereikbaarheid (VROB)

Regeling Voorzieningen bij Vredes- en Humanitaire Operaties (VVHO) 3

MILITAIR AMBTENARENRECHT. ONDERSTEUNENDE WERKZAAMHEDEN VANAF BENEDENWINDSE EILANDEN AANGEMERKT ALS BIJZONDERE INZET IN DE ZIN VAN DE VROB. Eiser komt, nu hij werkzaamheden heeft verricht buiten het operatiegebied, niet in aanmerking voor een VVHO-toelage. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen beslissen geen toepassing te geven aan de hardheidsclausule in artikel 15 van de VVHO. Dat eiser gedurende een maand zeer lange werkdagen heeft gemaakt, waarin hij onder grote druk heeft moeten werken, maakt niet dat sprake is van een zodanig schrijnende situatie die leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. De rechtbank overweegt dat verweerder in het bestreden besluit niet is voorbijgegaan aan de werkomstandigheden en inzet van eiser. Verweerder heeft uitdrukkelijk zijn waardering en respect uitgesproken voor de werkzaamheden die eiser heeft verricht ter ondersteuning van de noodhulpoperatie. Verweerder heeft op goede gronden een toelage op grond van de VROB toegekend.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:5584](#)

Zie soortgelijk de uitspraken van de Rechtbank Den Haag, 26 mei 2020,

[ECLI:NL:RBDHA:2020:5585](#), [ECLI:NL:RBDHA:2020:5586](#), [ECLI:NL:RBDHA:2020:5587](#),
[ECLI:NL:RBDHA:2020:5588](#), [ECLI:NL:RBDHA:2020:5589](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 536

CRvB, 16-06-2020, 18/2996 PW

Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak

PW 34 lid 3 aanhef en onder a

Beleidsregels bijzondere bijstand en [gemeentepas] gemeente Amstelveen 22

PARTICIPATIEWET. GEMEENTEPAS. SPAARGELD. De Raad is bevoegd om ten aanzien van Minimaregelingen in hoger beroep te oordelen over een uitspraak hierover. Aanvraag gemeentepas terecht afgewezen.

Afwijzing aanvraag om op basis van de Minimaregelingen een kortingspas voor culturele en sociale activiteiten toe te kennen (gemeentepas), omdat appellante een vermogen heeft dat ligt boven de grens van artikel 34, derde lid, aanhef en onder a, van de PW.

Raad: 4.3. De beslissing tot afwijzing van een aanvraag om een kortingspas voor culturele en sociale activiteiten ([gemeentepas]) berust niet op een wettelijke grondslag **maar op hoofdstuk 3 'Minimaregelingen' van de Beleidsregels bijzondere bijstand en [gemeentepas] gemeente Amstelveen (Beleidsregels)**. Voor wat betreft de Minimaregelingen in de Beleidsregels kan geen wet worden aangewezen die is

opgenomen in de Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak. Dit betekent in beginsel dat de Raad niet bevoegd is van het hoger beroep, dat betrekking heeft op het besluit tot handhaving van die beslissing, kennis te nemen. De Minimaregelingen tonen echter naar onderwerp, kader en strekking een sterke verwantschap met de bepaling over bijzondere bijstand, neergelegd in artikel 35, eerste lid, van de PW, die wel in de Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak is opgenomen. Die verwantschap is zo sterk, dat aan de Raad ondanks het ontbreken van vorenbedoelde wettelijke grondslag, de bevoegdheid dient toe te komen in hoger beroep te oordelen over een uitspraak van de rechtbank hierover. Vergelijk de uitspraken van 7 juli 2009 ([ECLI:NL:CRVB:2009:BJ1918](#)) en van 16 januari 2018 ([ECLI:NL:CRVB:2018:114](#)). [...]

4.7. De afwijzing van de aanvraag om een [gemeentepas] op de grond dat appellante een vermogen heeft dat ligt boven de grens genoemd in artikel 34, derde lid, aanhef en onder a, van de PW, is in overeenstemming met de tekst van artikel 22, eerste lid, aanhef en onder a, en artikel 1, aanhef en onder g, van de Beleidsregels. Dat het vermogen van appellante voornamelijk bestaat uit spaargelden die zijn opgebouwd tijdens een periode waarin zij bijstand ontving, wat hier ook van zij, doet hier niet aan af. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het college in zijn Beleidsregels voor de toetsing van een aanvraag om een [gemeentepas] enkel heeft aangesloten bij de vermogensgrenzen zoals deze in artikel 34, derde lid, van de PW zijn neergelegd. Artikel 34, tweede lid, aanhef en onder c, van de PW, waarin is bepaald dat spaargelden die zijn opgebouwd tijdens een periode van bijstand niet als vermogen in aanmerking worden genomen, is in de Beleidsregels niet vermeld. Voor de beoordeling van een aanvraag in het kader van de Minimaregelingen is artikel 34, tweede lid, aanhef en onder c, van de PW dus niet van toepassing.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1250](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB2020, 537

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 18-06-2020 (publ. 23-06-2020),
AWB 20/1431

college van burgemeester en wethouders van Stein, verweerder.

Awb 7: 4

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 15

AVG. I.c. is artikel 15 van de AVG niet van toepassing. Op grond van dit artikel heeft een betrokkene het recht dat de verwerkingsverantwoordelijke hem informeert over of gegevens over zijn persoon worden verwerkt, met het doel kennis te kunnen nemen van de persoonsgegevens die worden verwerkt en om deze persoonsgegevens te kunnen controleren op de juistheid en de rechtmatige verwerking ervan. Gebleken is dat verzoeker i.c. het

uitkeringsdossier van [naam 2] uitsluitend wil inzien om het bezwaarschrift dat hij tegen het besluit waarbij de uitkering van [naam 2] is ingetrokken, heeft ingediend zo volledig mogelijk te kunnen onderbouwen. Hij heeft daarmee dus, ondanks de vermelding van de AVG in het verzoek, een verzoek gedaan op grond van artikel 7:4 van de Awb. Aansluiting bij de uitspraak van de ABRS van 25 april 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:1348](#)) waarin over een verzoek op basis van de Wet bescherming persoonsgegevens hetzelfde is geoordeeld.

[ECLI:NL:RBLIM:2020:4383](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Antiterrorismereregels

JnB2020, 538

MK ABRS, 24-06-2020, 201202328/2/A3

minister van Buitenlandse Zaken.

Resolutie 1373 (2001) van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties van 28 september 2001

Sanctieregeling terrorisme 2007-II 2

Verordening (EG) Nr. 2580/2001 van de Raad van 27 december 2001 inzake specifieke beperkende maatregelen tegen bepaalde personen en entiteiten met het oog op de strijd tegen het terrorisme (PB 2001, L 344) 2

Gemeenschappelijk Standpunt 2001/931/GBVB van de Raad van 27 december 2001 betreffende de toepassing van specifieke maatregelen ter bestrijding van het terrorisme (PB 2001, L 344)

ANTI TERRORISMEREGELS. Financiële sancties, waaronder het bevriezen van tegoeden, omdat [appellant] volgens de minister betrokken was bij terroristische activiteiten. Volgens de minister speelde [appellant] een actieve rol binnen de organisatie "Liberation Tigers of Tamil Eelam" (LTTE), vooral door het inzamelen van geld voor de LTTE.

De Afdeling is van oordeel dat deze sancties ten onrechte zijn opgelegd.

De minister heeft ten onrechte een aanwijzingsbesluit ten aanzien van [appellant] vastgesteld. Gezien het karakter van Resolutie 1373, welke gericht is op preventie, kon [appellant] ten tijde van het aanwijzingsbesluit en het besluit op het daartegen gemaakte bezwaar slechts onder de kring van personen en organisaties bedoeld in die resolutie vallen als er toen - ondanks de nederlaag van de LTTE - nog gevaar was dat hij betrokken zou zijn bij terroristische activiteiten. De Afdeling is van oordeel dat zulk gevaar niet volgt uit de op [appellant] persoonlijk betrekking hebbende omstandigheden waarop de minister zich heeft gebaseerd.

Verwijzing naar uitspraak ABRS 02-04-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1148](#),

(prejudiciële vragen) en arrest Hof van Justitie van 14-03-2017,

[ECLI:EU:C:2017:202](#) (beantwoording vragen).

[ECLI:NL:RVS:2020:1468](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Onterechte financiële sancties voor man op grond van antiterrorismeregels") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbare manifestaties

JnB2020, 539

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 19-06-2020 (publ. 22-06-2020), SGR 20/4222

plaatsvervangend voorzitter van de Veiligheidsregio Haaglanden, verweerder.

Wet openbare manifestaties (Wom) 2, 5

Noodverordening COVID-19 veiligheidsregio Haaglanden 15 juni 2020 (Noodverordening) 2.1 lid 2

WET OPENBARE MANIFESTATIES. CORONA. DEMONSTRATIEVERBOD. Verbod demonstratie op 21 juni 2020 op Malieveld in Den Haag. De bedoeling is om met een groot publiek op een vreedzame wijze te laten zien dat de maatregelen van de regering onaanvaardbaar zijn.

In dit geval heeft verweerder de demonstratie mogen verbieden ter bescherming van de gezondheid en ter voorkoming van wanordelijkheden en dit is deugdelijk gemotiveerd in het bestreden besluit. Onder de gegeven omstandigheden is de voorzieningenrechter van oordeel dat de grote opkomst en de sterke overeenkomst van de demonstratie met een groot evenement, een aanzienlijk risico op wanordelijkheden met zich mee brengt. Verweerder heeft in het kader van de bescherming van de gezondheid kunnen volstaan met een verwijzing naar het coronavirus.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:5577](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet publieke gezondheid

JnB2020, 540

Rechtbank Rotterdam, 24-06-2020, ROT 19/3391

Minister voor Medische Zorg, verweerder.

Wet publieke gezondheid 6a, 47a lid 1

WET PUBLIEKE GEZONDHEID. HANDHAVING. Afwijzing handhavingsverzoek om op te treden tegen bedrijven gevestigd in zestien met name genoemde gemeenten die in het jaar 2018 tijgermuggen of gelekoortsmuggen hebben ingevoerd en/of verspreid.

De in artikel 47a, eerste lid, van de Wpg genoemde maatregelen zijn, gelet op artikel 6a, van de Wpg, preventieve maatregelen. Handhaving is, gelet op artikel 47a, tweede lid, van de Wpg, slechts aan de orde in het geval iemand

geen medewerking verleent aan het uitvoeren van voorschriften van technisch-hygiënische aard die verweerder op grond van artikel 47a, eerste lid, onder b, van de Wpg kan opleggen. De enkele aanwezigheid van tijgermuggen of gelekoortsmuggen bij bedrijven schept daarom geen bevoegdheid voor verweerder om op grond van de Wpg handhavend op te treden.

In dit geval was verweerder niet bevoegd om een last onder dwangsom op te leggen. Voor het opleggen van een bestuurlijke boete biedt de Wpg geen grondslag.

[ECLI:NL:RBROT:2020:5502](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 541

MK ABRS, 24-06-2020, 202000278/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASI EL. In dit geval heeft de staatssecretaris zijn standpunt over de geloofwaardigheid van het asielrelaas, in het bijzonder over de gestelde inval in zijn ouderlijk huis, niet deugdelijk gemotiveerd.

1.1. De vreemdeling, afkomstig uit Iran, heeft aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegd dat hij vreest voor vervolging door de Iraanse autoriteiten vanwege rapteksten en poëzie die hij heeft geschreven waarin hij kritisch is op de islam en het Iraanse regime. Volgens de vreemdeling zouden de autoriteiten in 2018 een inval hebben gedaan in zijn ouderlijk huis en daarbij zijn laptop en al zijn teksten in beslag hebben genomen. Deze uitspraak gaat over de vraag of de rechtbank het standpunt van de staatssecretaris over de geloofwaardigheid van dit asielrelaas op de juiste wijze heeft getoetst en of de staatssecretaris het asielrelaas overeenkomstig zijn eigen beleid in de Vc 2000 en Werkinstructie 2014/10 (hierna: WI 2014/10) heeft onderzocht en beoordeeld.

2. De staatssecretaris heeft geloofwaardig geacht dat de vreemdeling vanaf 2006 teksten heeft geschreven en actief is geweest als rapper. Ook heeft de staatssecretaris geloofwaardig geacht dat de vreemdeling een muziekgroep heeft opgericht en dat hij met deze groep bijeen kwam in een park. Ordediensten of de politie traden regelmatig tegen die bijeenkomsten op. De staatssecretaris heeft verder geloofwaardig geacht dat de vreemdeling daarbij tussen 2006 en 2018 vijf tot zes keer is gearresteerd, maar met de hulp van een invloedrijk familielid steeds weer vrij wist te komen. De staatssecretaris acht de gestelde inval in het ouderlijk huis van de vreemdeling echter niet geloofwaardig. Volgens de staatssecretaris is het bevreemdend dat de familieleden van de vreemdeling hem dit keer niet konden helpen en dat hij van hen niet meer informatie heeft kunnen krijgen over de aanleiding van de inval en de aard van de tenlastelegging. De verklaring van de vreemdeling dat zijn familieleden hem dit keer niet konden helpen

omdat hij, anders dan eerdere keren, wordt beschuldigd van afvalligheid en zijn dossier zich onder een hooggeplaatst geestelijk leider bevindt, acht de staatssecretaris onvoldoende.

3. De vreemdeling betoogt in de eerste en tweede grief, in hun onderlinge samenhang bezien en samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris zijn standpunt over de geloofwaardigheid van het asielrelaas, in het bijzonder over de gestelde inval in zijn ouderlijk huis, deugdelijk heeft gemotiveerd.

3.1. Dit betoog slaagt. Anders dan de rechtbank tot uitgangspunt heeft genomen, heeft de staatssecretaris namelijk nagelaten om de onder 2. weergegeven tegenwerpingen en zijn standpunt dat de daarvoor gegeven verklaringen van de vreemdeling onvoldoende zijn, te relateren aan zogeheten relevante externe geloofwaardigheidsindicatoren. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar paragraaf C1/4.4.1 van de Vc 2000, paragraaf 3.2.1 van WI 2014/10 en de Afdelingsuitspraken van 18 november 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3652](#) en van 15 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3009](#), onder 5.2. Gelet op de aard van de tegenwerpingen, had de staatssecretaris deze nader moeten motiveren door deze te relateren aan de hem bekende bronnen over Iran en/of aan zijn ervaringen met vergelijkbare asielrelazen van andere vreemdelingen. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar de Afdelingsuitspraken van 13 april 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:890](#), onder 8, en van 17 april 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:894](#), onder 2.1. De rechtbank heeft verder niet onderkend dat de staatssecretaris niet heeft gemotiveerd dat en waarom hij de vreemdeling bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de gestelde inval niet het voordeel van de twijfel heeft gegeven (zie artikel 4, vijfde lid, van de Kwalificatierichtlijn, geïmplementeerd in artikel 31, zesde lid, van de Vw 2000 en uitgewerkt in paragraaf 3.2 van WI 2014/10). In dit geval behoefde dat punt aandacht, mede omdat de staatssecretaris niet duidelijk heeft gemaakt hoe de tegenwerpingen daarover zich verhouden tot de geloofwaardig geachte problemen die de vreemdeling in het verleden heeft ondervonden.

[ECLI:NL:RVS:2020:1499](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 542

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 18-06-2020 (publ. 22-06-2020), NL20.8042

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) nr. 604/2013 17 lid 1

Vw 2000 lid 1

DUBLINVERORDENING. Hoewel sprake is van een zorgelijke situatie voor asielzoekers die zich aan de grens in Kroatië bevinden en te maken krijgen met zogenaamde **'push backs'**, blijkt uit de overgelegde informatie niet dat vreemdelingen die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen aan Kroatië in dezelfde situatie terecht komen.

4. Eiseres voert aan dat verweerder de behandeling van haar asielaanvraag onverplicht aan zich moet trekken op grond van artikel 17, eerste lid, van de Dublinverordening. Zij stelt dat de leefomstandigheden in de Kroatische opvangcentra zeer slecht zijn waardoor zij zal belanden in een situatie die in strijd is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Zij dient als alleenstaande, jonge vrouw met een zeer jong kind als kwetsbaar persoon te worden aangemerkt. [...] Ter onderbouwing heeft zij een uitspraak overgelegd van een Bundesverwaltungsgericht Zwitserland van 12 juli 2019, E-3078/2019, waarin is geoordeeld dat de Zwitserse staatssecretaris bij de beoordeling van de asielaanvraag de systematische tekortkomingen in Kroatië en de huidige gezondheidssituatie van de vreemdeling onvoldoende zijn meegewogen, evenals het risico op kettingrefoulement.

4.1 Eiseres heeft in de zienswijze een brief van Vluchtelingenwerk van 14 februari 2020 overgelegd [...].

4.3 [...] Hoewel de rechtbank van oordeel is dat uit deze informatie blijkt dat sprake is van een zorgelijke situatie voor asielzoekers die zich aan de grens in Kroatië bevinden en **te maken krijgen met zogenaamde 'push backs', blijkt uit deze informatie niet dat** vreemdelingen die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen aan Kroatië in dezelfde situatie terecht komen. Verweerder heeft in het bestreden besluit gewezen op het rapport van AIDA van 20 maart 2019, dat ook door eiser is ingebracht, paragraaf 2.7, waaruit volgt dat er voor Dublin-terugkeerders geen obstakels bestaan met betrekking tot toegang tot de asielprocedure. Tevens blijkt uit het rapport niet dat sprake is van systematische tekortkomingen in de asielprocedure (p. 29 e.v.) of opvangvoorzieningen (p.67 e.v.). Met het claimakkoord hebben de Kroatische autoriteiten gegarandeerd dat zij het asielverzoek van eiseres inhoudelijk zullen behandelen. Daarmee hebben zij zich ook gebonden aan de voorwaarden die gelden met betrekking tot onder meer medische zorg en opvang. De Opvangrichtlijn, Kwalificatierichtlijn en Procedurerichtlijn gelden immers ook ten aanzien van de asielprocedure in Kroatië. Voor zover uit de stukken blijkt dat er in Kroatië geweld wordt gebruikt tegen asielzoekers en dat sprake is van discriminatie, maakt dit niet dat sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure of opvangvoorzieningen. De rechtbank overweegt dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat eiseres zich bij voorkomende problemen dient te wenden tot de Kroatische autoriteiten. Verweerder heeft zich, gelet op het voorgaande, niet gehouden hoeven achten aan de uitspraak van het Zwitserse Bundesverwaltungsgericht van 12 juli 2019. Verweerder heeft zich daarom met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt mogen stellen dat ervan kan worden uitgegaan dat Kroatië de verplichtingen zoals vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag en het EVRM niet zal schenden. De beroepsgrond slaagt niet.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:5555](#)

JnB2020, 543

HvJEU (Vierde kamer), 25-06-2020, C-36/20

VL

Richtlijn 2013/32/EU 6, 26

Richtlijn 2013/33/EU 8

PROCEDURERICHTLIJN. Rechterlijke autoriteiten die uitspraak moeten doen over de inbewaringstelling van een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land en wellicht een verzoek om internationale bescherming ontvangen, moeten de betrokkene in kennis stellen van de concrete regels voor de indiening van een dergelijk verzoek.

Het Hof (Vierde kamer) verklaart voor recht:

- 1) Artikel 6, lid 1, tweede alinea, van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat een onderzoeksrechter die is aangezocht om uitspraak te doen over de bewaring van een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land met het oog op refoulement, behoort tot de in **deze bepaling bedoelde „andere autoriteiten”** die wellicht verzoeken om internationale bescherming ontvangen, maar krachtens het nationale recht niet bevoegd zijn om deze te registreren.
- 2) Artikel 6, lid 1, tweede en derde alinea, van richtlijn 2013/32 moet aldus worden **uitgelegd dat een onderzoeksrechter, in zijn hoedanigheid van „andere autoriteit” in de zin van die bepaling, illegaal verblijvende onderdanen van derde landen in kennis moet stellen van de regels voor de indiening van een verzoek om internationale bescherming en, wanneer een dergelijke onderdaan te kennen heeft gegeven zo’n verzoek te willen doen, diens dossier ter registratie van dat verzoek aan de bevoegde autoriteit moet doorzenden zodat hij gebruik kan maken van de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg als bedoeld in artikel 17 van richtlijn 2013/33/EU [Opvangrichtlijn].**
- 3) Artikel 26 van richtlijn 2013/32 en artikel 8 van richtlijn 2013/33 moeten aldus worden uitgelegd dat een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land die aan een **„andere autoriteit” in de zin van artikel 6, lid 1, tweede alinea, van richtlijn 2013/32** te kennen heeft gegeven om internationale bescherming te willen verzoeken, slechts in bewaring kan worden gehouden op de in artikel 8, lid 3, van richtlijn 2013/33 genoemde gronden.

[ECLI:EU:C:2020:495](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2020, 544

HvJEU (Derde kamer), 18-06-2020, C-754/18

Ryanair tegen Hongarije.

Richtlijn 2004/38/EG 5, 10, 20

VERBLIJFSRICHTLIJN. Recht van een derdelander die familielid is van een Unieburger, om een lidstaat binnen te komen. Bezit van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Vrijstelling visumplicht.

Het Hof (Derde kamer) verklaart voor recht:

- 1) Artikel 5, lid 2, van richtlijn 2004/38/EG [Verblijfsrichtlijn], moet aldus worden uitgelegd dat de in artikel 20 van deze richtlijn bedoelde duurzame verblijfskaart aan een persoon die niet de nationaliteit van een lidstaat heeft maar familielid is van een

Unieburger en houder is van een dergelijke kaart, vrijstelling verleent van de visumplicht voor binnenkomst op het grondgebied van de lidstaten.

2) Artikel 5, lid 2, van richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat de in artikel 20 van deze richtlijn bedoelde duurzame verblijfskaart het familielid van een Unieburger dat houder daarvan is, vrijstelt van de visumplicht wanneer deze kaart is afgegeven door een lidstaat die geen deel uitmaakt van de Schengenruimte.

3) Artikel 20 van richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat de in dit artikel bedoelde verblijfskaart volstaat als bewijs dat de houder van deze kaart de hoedanigheid van familielid van een Unieburger heeft, zodat de betrokkene het recht heeft om zonder verdere verificatie of documenten het grondgebied van een lidstaat binnen te komen met vrijstelling van de visumplicht krachtens artikel 5, lid 2, van deze richtlijn.

[ECLI:EU:C:2020:478](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 545

MK ABRS, 22-06-2020, 202003075/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

VREEMDELINGENBEWARING. Rechter die belast is met de toetsing van de rechtmatigheid van de maatregel van bewaring kan zich in dit geval niet uitlaten over de beslissing van de staatssecretaris dat de vreemdeling een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening niet mag afwachten. Deze beslissing is nauw verweven met de inhoudelijke beoordeling van het gevaar voor de openbare orde.

1. De vreemdeling komt uit Polen en de staatssecretaris heeft hem bij besluit van 12 juni 2019 ongewenst verklaard, omdat hij een aantal misdrijven heeft gepleegd waarvoor hij is veroordeeld. De staatssecretaris heeft bepaald dat als de vreemdeling bezwaar maakt, hij die procedure niet in Nederland mag afwachten en dat om redenen van openbare orde de uitspraak op een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ook niet mag worden afgewacht. De vreemdeling heeft bezwaar gemaakt, waarbij hij om een voorlopige voorziening heeft gevraagd. Daarna heeft de staatssecretaris de vreemdeling in bewaring gesteld.

Deze uitspraak gaat over de vraag of de rechter die belast is met de toetsing van de rechtmatigheid van de maatregel van bewaring zich kan uitlaten over de beslissing van de staatssecretaris dat de vreemdeling een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening niet mag afwachten. [...]

4. In de uitspraak van 19 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4358](#), heeft de Afdeling zich al eerder gebogen over de vraag of de rechter die belast is met de toetsing van de rechtmatigheid van de maatregel van bewaring zich kan uitlaten over de beslissing van de staatssecretaris dat de vreemdeling een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening niet mag afwachten.

4.1. De Afdeling geeft twee antwoorden op deze vraag. Van eenzelfde gedachtegang **ging de uitspraak van 19 december 2019 uit, die betrekking had op zo'n zelfde beslissing** van de staatssecretaris maar dan bij opvolgende aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

(1) Voor zover die beslissing rechtstreeks voortvloeit uit de toepasselijke wettelijke bepalingen kan de rechter die belast is met de toetsing van de rechtmatigheid van de maatregel van bewaring dat zelf beoordelen als de vreemdeling daarover een beroepsgrond heeft aangevoerd.

(2) Voor zover die beslissing is gebaseerd op toepasselijke wettelijke bepalingen die de staatssecretaris een beoordelingsruimte geven of nauw verweven is met de inhoudelijke beoordeling van de staatssecretaris in het besluit over de toelating kan de rechter die belast is met de toetsing van de rechtmatigheid van de maatregel van bewaring dat niet zelf beoordelen.

4.2. In het besluit van 12 juni 2019 heeft de staatssecretaris bepaald dat de vreemdeling om redenen van openbare orde de uitspraak op een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening niet mag afwachten.

Hoewel deze bewoordingen in dat besluit niet overeenkomen met de bewoordingen van de in artikel 8.24, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000 bedoelde uitzondering dat het besluit is gebaseerd op dwingende redenen van openbare veiligheid, heeft de staatssecretaris kennelijk het oog op deze uitzondering.

De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 12 juni 2019 op het standpunt gesteld dat het persoonlijk gedrag van de vreemdeling een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Uit het arrest van het Hof van Justitie van 22 mei 2012, P.I., [ECLI:EU:C:2012:300](#), punt 28, volgt dat dergelijk gedrag onder bepaalde voorwaarden ook kan leiden tot het aannemen van dwingende redenen van openbare veiligheid.

Daarmee is antwoord (2) in deze zaak van toepassing in die zin dat de beslissing van de staatssecretaris over het mogen afwachten van de voorlopige voorziening nauw verweven is met zijn inhoudelijke beoordeling van het gevaar voor de openbare orde in het besluit van 12 juni 2019.

4.3. De rechtbank had daarom moeten volstaan met de overweging dat zij de voorgedragen beroepsgrond over rechtmatig verblijf niet in haar beoordeling kan **betrekken. [...]**

[ECLI:NL:RVS:2020:1445](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2020, 546

MK ABRS, 24-06-2020, 201900091/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8: 75

PROCESKOSTEN. De rechtbank heeft niet onderkend dat voor de vergoeding van de kosten van de door een psycholoog opgemaakte psychodiagnostische rapportage niet is vereist dat die rapportage zelf heeft bijgedragen aan het uiteindelijke oordeel van de rechtbank. De kosten van een deskundige komen op de voet van artikel 8:75 van de Awb voor vergoeding in aanmerking als het invoeren van die deskundige redelijk was en de deskundigenkosten zelf redelijk zijn.

1. Deze uitspraak gaat over de vraag of de vreemdeling recht heeft op vergoeding van **de kosten van een door haar in beroep overgelegde psychodiagnostische rapportage.** [...]

4.1. De vreemdeling klaagt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat voor de vergoeding van de kosten van de door een psycholoog opgemaakte psychodiagnostische rapportage niet is vereist dat die rapportage zelf heeft bijgedragen aan het uiteindelijke oordeel van de rechtbank. Niet in geschil is dat de door de vreemdeling overgelegde rapportage is opgesteld door een deskundige als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder b, van het Besluit proceskosten bestuursrecht. In de hiervoor genoemde uitspraak van 18 juni 2014 [[ECLI:NL:RVS:2014:2162](#)], onder 8.1., heeft de Afdeling overwogen dat de kosten van een deskundige op de voet van artikel 8:75 van de Awb voor vergoeding in aanmerking komen als het invoeren van die deskundige redelijk was en de deskundigenkosten zelf redelijk zijn. De rechtbank heeft in deze zaak ten onrechte niet getoetst of aan die criteria is voldaan, maar de proceskostenveroordeling op dit punt laten afhangen van de vraag of de ingebrachte deskundigenrapportage zélf tot een gegrond beroep heeft geleid.

4.2. In de uitspraak van 18 juni 2014 heeft de Afdeling meer in het bijzonder overwogen dat, om te bepalen of het invoeren van een niet-juridisch deskundige redelijk is, in het algemeen als maatstaf kan worden gehanteerd of degene die deze deskundige heeft ingeroepen, gezien de feiten en omstandigheden zoals die bestonden ten tijde van de oproeping, ervan mocht uitgaan dat de deskundige een relevante bijdrage zou leveren aan een voor hem gunstige beantwoording door de rechter van een voor de uitkomst van het geschil mogelijk **relevante vraag. Aan dat criterium is in dit geval voldaan.** [...]

4. Omdat het invoeren van de deskundige in dit geval dus redelijk was en de deskundigenkosten zelf redelijk zijn, heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de kosten van de psychodiagnostische rapportage niet voor vergoeding in aanmerking komen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1448](#)

[Naar inhoudsopgave](#)